

12.07.1926

எங்களின் அம்மா

13.12.2007

எமது கல்லூரியின் பழைய மாணவரும், கல்லூரியின் அயலவருமான, ஒருவரின் மறைவு எமக்கு மிகவும் கவலைத் தருகிறது. இவர் எமது கல்லூரிக்கும், அதன் பழைய மாணவர் சங்கத்திற்கும் தொடர்ந்து ஆதரவு வழங்கியது மட்டுமல்லாமல், தனது பிள்ளைகளான முன்னாள் செயலாளர் திரு சிறிகெங்காதரன் (கெங்கா), மாணவனாக விளையாட்டுத்துறையில் சிறந்து விளங்கிய திரு சிறிபாலகெங்காதரன்(ரவி), திருமதி சிறிகெங்காதேவி சிறிதரன்(ரஜனி), திருமதி சிறிபாலகெங்காதேவி ராஜரத்தினம்(பாப்பா), திரு சிறிசபேசன்(சபேசன்) எல்லோரையும் கல்லூரியினதும், பழைய மாணவர் சங்கத்தினதும் நடவடிக்கைகளில் பங்குபற்ற தனது தாராள மனதுடன் அனுமதித்ததை நன்றியுடன் நினைவுகொள்கிறோம்.

அம்மையார் அவர்களின் மறைவால் துயருறும் பிள்ளைகள், குடும்பத்தினர், மற்றும் மகாஜனன்களோடு, நாங்களும் இணைந்து எமது இறுதி வணக்கத்தைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறோம்.

மகாஜனக் கல்லூரி பழைய மாணவர் சங்கம்
ஐக்கிய இராச்சியம் 23-12-2007

MESSAGE OF CONDOLENCES FROM MAHAJANA COLLEGE OSA CANADA

The sad news of death of Genga's mother, Sivakengai, came as a shock to me. I have known her from my childhood. On behalf of Mahajanans Canada, I would like to take this opportunity to express our deepest sympathies and condolences to her family for their great loss. The late Mr. Nagalingam and his wife Sivakengai Nagalingam have won the hearts of Mahajanans by working tirelessly with our college towards fostering sports culture especially in soccer and cricket. Hence, one of Mrs. Sivakengai Nagalingam's numerous contributions will be her lasting legacy in all of our memories as being the mother figure of our sportsmen.

It is hard to find a sportsperson in Mahajana college that she did not help or touch in some way or another. She was respected and admired by everyone from teachers to students. Her untimely departure from us is very to hard to fill. We hope her children are comforted somewhat by the fact that their grief and bereavement is shared also by thousands of Mahjanans around the globe. We salute and reflect on the many happy memories of Mrs. Sivakenkai Nagalingam for her commitment and devotion to Mahajana College's development.

With Regards,

V. Nantheeswarar
President

திருமதி சிவகெங்கை நாகலிங்கம்

தெல்லிப்பழை அம்பனையில் மகாஜனக் கல்லூரிக்கு அருகில் ஏறத்தாள நூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்பாக மாதர் குடும்பத்தில் பிறந்து வாழ்ந்த இலட்சுமி, மாரிமுத்து, அன்னப்பிள்ளை என மூன்று சகோதரிகளில் இளையவரான அன்னப்பிள்ளை (முருகேசு) அவர்களின் ஒரே வாரிசுதான் 1926இல் பிறந்த சிவகெங்கை. தனிப்பிள்ளை என்பதனால் தனது ஒன்றுவிட்ட சகோதரர்களின் (5 அக்காமாரும் 3 அண்ணன்களும் ஒரு தம்பியும்) அன்பிலும் பாசத்திலும் வளந்தார் சிவகெங்கை.

தனது இருபத்திமூன்றாவது வயதில் தெல்லிப்பழை தென்மேற்கைச் சேர்ந்த திரு கந்தப்பிள்ளை நாகலிங்கத்தின் கரம்பிடித்து சிறிகெங்காதரன், சிறிபாலகெங்காதரன், சிறிகெங்காதேவி, சிறிபாலகெங்காதேவி, சிறிசபேசன் என ஐந்து குழந்தைகளின் தாயாரானார். காங்கேசன்துறை-சிமெந்துத் தொழிற்சாலையில் தொழிலாளியாக தனது தொழிலை ஆரம்பித்து அதன் தொழில்நுட்பப்பிரிவில் உயர்ந்த Fitter-in-charge ஆகிய தனது கணவர் திரு நாகலிங்கத்தின் சகல நடவடிக்கைகளிலும் பக்கபலமாக நின்றார். சமசமாஜக் கட்சியின் நடவடிக்கைகளில் அக்கறை கொண்டவராக, மாவைக்கந்தனில் அளவுகடந்த பற்றுக்கொண்ட சமய பக்தராக, தொழிலாளிகளின் உரிமைகளில் அக்கறைகொண்ட தொழிற்சங்கவாதியாக விளங்கிய தனது கணவரின் எல்லா நடவடிக்கைகளிலும் உறுதுணையாக நின்றார்.

அரசியலிலும் சமூக அமைப்புக்களிலும் தீவிரமாச் செயற்பட்ட தனது மூத்தமகனின் நடவடிக்கைகளுக்கு துணையாக, அவரின் நண்பர்களையும், தோழர்களையும் அரவணைத்து அன்புகாட்டி நின்றார். அரசியல் காரணமாக உயர்கல்வியைக் காரணமாக்கி மூத்த மகன் இங்கிலாந்துக்கு 1975இல் சென்றபோது கண்ணீருடன் வழியனுப்பி வைத்தார். எனினும் தைரியமாக நின்றவரை 1976இல் திடீரென நோய்வாய்ப்பட்டு இயற்கையெய்திய கணவரின் மரணம் நிலைகுலைய வைத்தது. மிகுந்த வைராக்கியத்துடன் தனது ஐந்து பிள்ளைகளின் உயர்விலும் பங்குகொண்டு நிறைவுகொண்டார்.

மகாஜனாவிலும் யாழ்ப்பாண மாவட்டத்திலும் சிறந்த விளையாட்டு வீரனாக விளங்கிய தனது இரண்டாவது மகன் சிறிபாலகெங்காதரன், கலை- இலக்கிய முயற்சிகளிலும் அரசியலிலும் தீவிரமாச் செயற்படுகின்ற தனது கடைசிமகன் சபேசன் சமய - சமூக அக்கறை கொண்ட பெண் குழந்தைகள் சிறிகெங்காதேவி, சிறிபாலகெங்காதேவி ஆகியோரின் உயர்வில் பெருமை கண்டவர். தனது மருமக்களில் அன்புகாட்டி அன்பு பெற்றவர். ஜனகன் கார்த்திகேயன் ரிஷிகேசன் பொன்னி பரிதி ஆகிய ஐந்து மணியான பேரக்குழந்தைகளின் அரவணைப்பில் சந்தோசம் கண்டவர். அவர்களின் உயர்வுகளிலும் வெற்றிகளிலும் மகிழ்வு கண்டவர்.

மிகச் சாதாரண குடும்பத்தில் பிறந்து தனது கணவராலும் பிள்ளைகளாலும் இலங்கையின் மிகச்சிறந்த அறிவாளிகளை, இலக்கியவாதிகளை, பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களை, மந்திரிமார்களை நண்பர்களாக விருந்தினர்களாக கண்டு மகிழ்ந்தவர். ஆயிரம் பிறைகண்டு முழுமையான, மகிழ்ச்சியான வாழ்வு வாழ்ந்த திருமதி சிவகெங்கை நாகலிங்கம் அவர்கள் 13-12-2007இல் இயற்கை எய்தினார்.

மனிதனாக வாழ்தல் கூட இந்த சமூக அமைப்பில் எடுத்துக்காட்டுத்தான்.

பி.இரயாகரன்
15.12.2007

சுயநலமும், குறுகிய நோக்கமும் கொண்ட இந்த சமூக அமைப்பில் மனிதனாக வாழ்தல் என்பது கூட விதிவிலக்குத் தான். தான் உண்டு, தன் குடும்பம் உண்டு என்ற குறுகிய வட்டத்தில் வாழ்கின்ற மனிதர்களிடையே, விதிவிலக்காக வாழ்ந்த ஒரு தாயின் மரணச்செய்தியை கேட்க நேர்ந்தது. சாதாரணமாகவே இந்த சமூக அமைப்பில் வாழ்ந்து மடிந்த ஒரு பெண்தான் சிவகெங்கை நாகலிங்கம். சபேசனின் அம்மாவாக அறிமுகமாகி, எமக்கு எல்லாம் அம்மாவாக இருந்த அந்தத்தாய், தனது முதிர்ந்த வயதில் 13.12.2007 அன்று லண்டனில் மரணமானார்.

நான் இன்று பழைய நினைவுகளை மீட்டுப் பார்க்கின்றேன். அந்தத்தாயின் அர்ப்பணிப்பை, மனிதம் பற்றிக்கொண்டிருந்த அந்தச் சமூகப்பண்பை, எந்த சுயநலமும் இன்றி எம்முடன் வாழ்ந்த அந்தத் தாயின் தாய்மைப் பண்பை, மீண்டும் மீண்டும் எண்ணிப் பார்க்கின்றேன்.

எம்மோடு வாழ்ந்த ஒவ்வொரு தோழர்கள் துன்பத்திலும் பங்கு கொண்டவர். ஒவ்வொருவரிலும் மிகுந்த அக்கறை கொண்டவர். தனது உணவைக்கூட எம்முடன் சரி சமமாகப் பகிர்ந்தவர். நாம் அவரின் உற்றார் உறவினர்கள் அல்ல. யார் என்று தெரியாத எம்மை அவரின் மகன் மூலம் அறிமுகமானதால் மட்டுமோ, மகனுக்காகவோ எம்மை அனுசரிக்கவில்லை. மகன் நாட்டை விட்டு வெளியேறிய பின்தான், எமது உறவு கூட மிகப்பலமானதாக மாறியது.

சமுதாயத்தின் விடுதலைக்காகப் போராடிய பலரை அரவணைத்தவர். நேரடி யுத்த களத்தில் போராடுபவன் மட்டும் வரலாற்றில் பங்குபற்றுவவனல்ல, தியாகத்திற்குரியவர்களல்ல. மார்க்சிம் கார்க்கியின் தாய் நாவலில் வரும் தாய்போல், பல தளத்தில் சிலர் (தாய்மார்கள்) போராடுகின்றனர். எந்த சுயநலமும் இன்றி, எந்த குறுகிய நோக்கமும் இன்றி இயங்குதல், வாழ்தல் என்பது இந்த சமூக அமைப்பில் அசாத்தியமானது. இவற்றை மீறி எம்முடன் எம் நினைவுகளுடன் வாழ்ந்தவர். இந்த மனிதப் பண்பை, போராடுபவர்கள் மத்தியில் கூட காண்பது அரிது. இதைத் தான் இந்த இடத்தில் என்னால் மீள நினைத்துப் பார்க்க முடிகின்றது.

உள்ளத்தில் ஒன்றை வைத்துக்கொண்டு அவர் மற்றவர்களுக்கு உதவியவரல்ல. கள்ளங் கபடமற்ற இதய சுத்தியுடனான அவரின் மனித உறவுகள், இந்த மரணத்தின் மூலம் எம்மை உலுப்பித்தான் விடுகின்றது. அதைக்கற்றுக் கொள்ளத்தான் கோருகின்றது.

எமக்கு மட்டும் அவர் உதவியவரல்ல. அடிக்கடி இராணுவத் தாக்குதலுக்கு உள்ளாகி சுற்றுவட்டாரமே அகதியாகும்போதும், அவர்களின் ஒரு பகுதியினரின் தங்குமிடமாக இவர்கள் வீடு இருந்தது தற்செயலானதல்ல. நான் மண்ணை விட்டு வெளியேறிய பின், எனது குடும்பம் அகதியாகிய போதும் கூட இந்தத்தாயிடம் தான் ஓடி வந்தார்கள். அந்தளவுக்கு முகம் சுழியாது, இருப்பதைப் பகிர்ந்து உண்பது முதல், தமது அன்பால் இன்முகத்தால் அனைவரையும் அரவணைத்தவர். தமது வாழ்வை, அவரின் மூத்த மகளுடன் சேர்ந்து இப்படித்தான் என்று வாழ்ந்து காட்டியவர். இது சாதாரணமானதல்ல. சுயநலம் கொண்ட எமது சமூக சிந்தனை முறையில் இருந்து விடுபட, மனதளவில் இதற்கு நிறையவே தியாகம் செய்ய வேண்டும், போராட வேண்டும். இயல்பான இயற்கையான மனிதப்பண்பை வளர்த்துக் கொள்ள வேண்டும். இதற்கு இந்தத்தாய், இந்தப்பெண், இந்த மனிதர், இந்த சமூகத்தில் தம்மளவில் எடுத்துக்காட்டாகத்தான் வாழ்ந்தார்.

இதற்குப்பின்னால் பலருக்குமில்லாத மனிதத்தன்மை இருந்தது. மனிதப்பண்பு இருந்தது. மனித உணர்வு இருந்தது. இவை அவர் பற்றிய குறுகிய புகழ்ச்சியல்ல. மாறாக எதார்த்தத்தில் மற்றவர்களுக்கு உதவுவதன் மூலம் வாழ்ந்து காட்டியவர்.

பல உயிராபத்தான இயக்கப்படுகொலை நிகழ்வுக்காலங்களில் கூட, துணிச்சலுடன் எதிர்கொண்டவர். சில துன்பகரமான நிகழ்வுகள், அவதூறுகளின் பின்கூட, அவர்கள் தம் முந்தைய மனிதப்பண்பை துளியளவும் கூட இழந்தது கிடையாது. அந்தத்தாய் தன்னலமற்ற வகையில் பலருக்கு உதவியதை, காலத்தால் பலர் மறந்திருக்கலாம். ஆனால் அதை மீட்டுகின்றபோது, இலகுவாக யாரும் புறந்தள்ளிவிட முடியாது.

சுயநலமே சமூக அமைப்பாகி விட்ட எல்லைக்குள் இதை எண்ணிப் பார்க்கின்றேன். மனிதனாக வாழ்தல் என்பது எடுத்துக்காட்டத்தான். இந்த வகையில் இந்தத்தாய் விதிவிலக்குத் தான். மற்றவர்களுக்கோ இது எடுத்துக்காட்டுத்தான்.

நன்றி: tamilcircle.net

தாயாகி நின்ற அம்மையார் - சிவகெங்கை

அம்மா என்றழைக்காதவரில்லையே!

சிவகெங்கை அம்மா அவர்களை இம்முறை கட்டாயமாகப் பார்க்க வேண்டும் என இராமநாதனிடம் கூறியிருந்தேன். ஆகவே சுவிஸ்சிலிருந்து இலண்டன் திரும்பியதும் வீடு செல்லாமல் நேராகவே வைத்தியசாலை சென்றோம். கெங்காவும், அவர் பாரியாரும், சகோதரியும் எமக்காகக் காத்திருந்தனர். பார்த்தோம். ஆனால் அவருக்கு என்னை யாரெனவே விளங்கியிருக்க முடியாது. எத்தனை, எத்தனை முறைகள் என்னை முறுவலுடன் நோக்கிய அந்த முகம், அன்று காய்ந்து போய் விடைபெறுவதற்குத் தன்னைத் தயார்ப்படுத்திக் கொண்டிருந்தது. என்றும் கண்டபோது பவ்வியமாக 'சேர்' என்று அழைத்த அந்த அமுத வாய் அன்று பேச்சு மூச்சின்றி ஓய்ந்து போயிருந்தது. இல்லம் ஏகி வந்த அத்தனை இளைஞர்களையும் அரவணைத்த கைகளும் கால்களும் சோர்ந்து போய்க் கிடந்தன. என் கண்கள் பனித்தன.

எனது மனம் பின்னோக்கிச் சென்றது. பாடசாலையின் அருகே அமைந்த இல்லம். அது எத்தனை பேர்களுக்குத் தஞ்சம் கொடுத்துள்ளது. ஏறக்குறைய பாடசாலைக்குச் சொந்தமான ஒரு விடுதியாகவே அது அமைந்திருந்தது. ஐந்து பிள்ளைகள் அவ்வீட்டிலிருந்து வந்து எமது பாடசாலையில் கற்றார்கள். எல்லோருமே சினேகபாவத்துடன் பழகும் அற்புதமான குணநலன் உடையவர்கள். சிறுமை கண்டு பொங்குபவர்கள், இலக்கிய நாட்டமுடையவர்கள், விளையாட்டுக்களில் அதீத அக்கறை உடையவர்கள். ஆகவே வெவ்வேறு வயது மட்டங்களிலே நண்பர் குழாத்திற்குச் சொல்ல வேண்டுமா? காலை, மாலை, மதியம் என அவர்கள் வீடு மாணவர்களால் நிறைந்திருக்கும். அம்மையாரின் அனுசரணைமிக்க உபசரிப்பு இல்லாவிட்டால் இது சாத்தியமாயிருக்குமா? பிள்ளைகள் ஸ்ரீகெங்காதரன், சபேசன் இலக்கிய ஆர்வலர்களாயிருப்பதுடன் அரசியல் சித்தாந்தத்திலும் சாமானியர்களுக்கு விதிவிலக்கான சிந்தனை, நோக்குக் கொண்டவர்கள். ஆகவே பெரும்பாலான சமூகத்தின் எதிர்ப்புக் கூட எழுந்திருக்கலாம். ஆனால் எதற்கும் அஞ்சாதவராய், தனது பிள்ளைகளின் அத்தனை செயற்பாடுகளுக்கும் முழுமையான ஆதரவு நல்கியவராய், ஏன் ஓரளவு ஈடுபாடும் காட்டியவராய், பங்காளியாய் நின்றார். பகுத்தறிவு வாதியாய், இலக்கிய நாட்டமுடையவராய், சமூக உயர்வு பேணும் சமதர்மவாதிகளாய், பிள்ளைகள் குரல் கொடுத்த போது அவர்களின் முதன்மை ஆதரவாளராய் காட்சி அளித்தார்.

ஒரு பாடசாலை, அதுவும் கிராமத்துப் பாடசாலை இத்தனை எழுச்சியுடன் ஏறக்குறைய 100 ஆண்டுகள் பிரகாசிக்க முடிந்தது என்றால் அது எப்படி சாத்தியம் ஆயிற்று. அதன் அயலில் இருப்போர் பாடசாலைக்குக் காட்டிய ஆதரவும் ஒரு துணை அம்சமாக இருந்தது என்றால் மிகையாகாது. நான் சொல்வதின் உண்மையான தாற்பரியத்தை உணர்வது கடினம். இன்னும் விளக்குவதானால் சொந்தமாக ஒரு கிணறு கூட மகாஜனாவுக்கு இல்லை. ஆனால் மாணவர் தொகையோ 1700 வரை. விடுதிச் சாலையிலே 100க்கும் அதிகமானோர். பங்குக் கிணறுகள் இரண்டு மாத்திரம் இருந்தது. அதில் ஒன்றினை பாடசாலை உபயோகித்ததில்லை. மற்றையது அம்மையார் வீட்டுடன் பங்கு. பல நாட்கள் கிணற்றில் நீர் வற்றி நீரே இருக்காத நிலை. நீர் இறைக்கும் இயந்திரத்தை தொடக்கி விட்டு விடுதிச் சாலை மாணவர்கள் தம் பாட்டில் போய்விடுவார்கள். நீர் தாங்கி நிரம்பிய பின்னும் இயந்திரம் இயங்கித் தண்ணீர் இறைக்கும். நீர் விரயமாகும் .கிணற்றில் நீர் இருக்கமாட்டாது. வீட்டுப் பாவனைக்கோ நீர் எடுக் முடியாத நிலை. அம்மையார் ஒரு சுடு சொல் கூறவேண்டுமே. யாசிப்பார்கள் எந்திரத்தை நிறுத்துங்கள் என்று. இப்படி எத்தனை எத்தனை நாட்கள் நடந்தன

சிவகெங்கை அம்மையார் நிறைவான வாழ்க்கை வாழ்ந்தவர்கள். அன்புசால் பிள்ளைகள், அருமை மருமக்கள், வாஞ்சையுடைய பேரன் பேத்திகள் என உறவுகள் சூழ இன்பமயமான வாழ்க்கை வாழ்ந்தவர்கள். தனது மைந்தன் ஸ்ரீகெங்காதரன் இன்று இலண்டன் மாநகரில் பல்லோரதும் அன்பிற்கு ஆளாகி பல்வேறு அமைப்புக்களில் தனது பங்களிப்பைத் தந்து எல்லோரதும் நன்மதிப்பிற்கும் பாராட்டுக்கும் உரியவராய்த் திகழ்வது கண்டு பெருமை கொண்டவர்.

அவரது பிரிவு துயர் தருவதாயினும் அவர் நிறைவான வாழ்க்கை வாழ்ந்துள்ளார் என்பதை எண்ணி எம் துயர் போக்குவோமாக.

அம்மையார் ஆத்மா சாந்தி பெறவேண்டும் என வேண்டும்

அன்பன்

பொ கனகசபாபதி

முன்னாள் அதிபர், மகாஜனக்கல்லூரி

சபேசனின் அம்மா

எல்லோரையும் போலவே சபேசனுக்கும் ஒரு அம்மா இருந்தார். ஆனால் அவர் எனக்கும் அம்மாவாக இருந்தார். தனது 82வது வயதில் லண்டனில் காலமான சிவகெங்கை அம்மா அவர்களின் செய்தி என்னை ஒருகணம் ஆடச்செய்தது. 82வயது முதுமையின் இயற்கை. ஆனாலும் என் நரம்புகளில் ஒரு வித உணர்வு ஓடிமறைந்தது.

ஆரம்ப பள்ளி நாட்களிலிருந்தே ஆரம்பமான சபேசனுடனான என் பள்ளி நட்பு பரிஸ் லண்டன் பாலமாய் விரிந்து தொடருகிறது. இதில் சபேசனின் அம்மா எனக்கும் அம்மாவாய்போனதும் அவர்கள் குடும்பம் என் குடும்பமாய் போனதும் ஒன்றும் ஆச்சரியமானதல்ல.

மகாஜனாவின் வேலியும் சபேசன் வீட்டுவேலியும் ஒன்றானது மட்டுமல்ல கிணறும் ஒன்றுதான்.

அவர்களின் வீடு, அவர்களின் மனைசப்போலவே அகன்ற வாசலை உடையது. காலையிலும் மாலையிலும் துவிச்சக்கரவண்டிகளாலும் மாணவ நண்பர்களினாலும் நிறைந்து இருக்கும். அங்கு சபேசனின் அம்மாவின் அன்பு கலந்த உறவு இருக்கும். மனம்திறந்து எதையும் பேசலாம். அத்தோடு அறுசுவை உணவும் இருக்கும். இவைதவிர அறிவுரையும் கண்டிப்பும் கூடவே உண்டு.

சிறுவயதில் ஏழ்மையில் அவதிப்பட்ட எனக்கு அவர் காட்டிய கருணைமுகம் உயர்ந்தது. அவர் அடிக்கடி கூறும் முதுமொழி பாலகன் பஞ்சம் பத்துமாதம். நம்பிக்கையாயிரு. இதை வெறுஞ் சோற்றுப்பருக்கைகளை பிசைந்து தரும்போது எனது அம்மாவும் அடிக்கடி சொல்லுவார். நம்பிக்கையாயிருத்தல் நம்பிக்கையோடிருத்தல் என்பது வாழ்க்கையில் எவ்வளவு முக்கியமான விடயம். சிவகெங்கை அம்மாவின் முதுமொழி இன்றுவரை என்னோடு தொடர்கிறது.

லண்டன் செல்லும் தருணங்களெல்லாம் சபேசன்வீடே என்வீடு. சபேசன் அம்மாவே என் அம்மா. இன்று அம்மாவை இழந்த வேதனையில் நான். ராதா என்ற கனிவான குரலுக்கு ஏங்குகிறேன்.

சி.ராதாகிருஷ்ணன் (பிரான்ஸ்)

(நன்றி:mahajan.com)

Mrs Sivakengai Nagalingam

It was 1979. It was when Prevention of Terrorism introduced to the Tamil. It was not just law, action came with unleashing terror on the youths of Jaffna. Security forces unleashed terror on the Tamils in Tamil home. We lost our comrades Inpam and TR Bala. Some were found dead. Many were never found. When many wanted to keep away from us, she invited us in and provided us a safe haven. This was Genga's mother.

We gathered at Genga's house! It was a house for all political opinions and activities.. All were welcomed. The mother whom we referred as Genga's mother became mother to all of us who went mainly from the UK. The mother had an overwhelming love and care for everyone who frequented their house. Everyone engulfed with the same spirit. This mother has left her spirit behind with many most importantly her children and grand children.

May she rest in peace.

Charles